

Bilag til bet. o. lovf. om ferie.

flere arbejdsgivere, og derefter kom til anvisning under ét i det følgende ferieår.

2. Såfremt ordningen imidlertid skulle omfatte alle lønmodtagere, ville der være tale om et stærkt indgreb i bestående overenskomster, idet en meget væsentlig del af arbejdsmarkedet efter ferielovens § 6, stk. 2, har fået godkendt ferieoverenskomster med anvendelse af feriekort m. v. og dertil knyttede garantiordninger.

3. Forslaget ville tillige indebære, at der for månedslønnede m. v. i stadige beskæftigelsesforhold i stedet for den praktiske ordning med udbetaling af løn under ferie — og ferietillæg — løbende skulle ske indbetaling af feriegodtgørelsen til ferielønsskatten.

4. Etableringen af en ordning som nævnt i forslaget ville medføre en meget alvorlig belastning af arbejdsgivernes likviditet. Dette ville gælde såvel for så vidt angår området ferie med løn til månedslønnede m. v. som for områder, der er omfattet af korttordninger m. v., idet arbejdsgiverne — og herunder det offentlige — stat og kommuner m. v. — i etableringsperioden samtidig måtte yde den i det forudgående optjeningsår indtjente feriegodtgørelse og løbende indbetale årets feriegodtgørelse. Der ville i starten stort set blive tale om en forøgelse af udgifterne med 10 pct. — 4 ugers ferie som anført i forslaget forudsat.

Ad pkt. 4.

1. Ved etablering af en ferielønsskatteskud vil der efter dækning af administrationsudgifterne vel kunne forventes et vist overskud, men det er dog formentlig et spørgsmål, om der vil være tilstrækkeligt overskud til at kunne afgive 4 pct. i rente til lønmodtagerne, også under hensyn til usikkerhed om, hvornår de månedlige indbetalinger faktisk ville finde sted.

2. Det vil formentlig være et spørgsmål, om man ikke i højere grad burde tilgodese generelle feriemål, såfremt der blev tale om etablering af en ferielønsskatteskud.

Ad pkt. 5.

1. Der er næppe praktiske vanskeligheder forbundet med umiddelbart før ferieårets begyndelse at sende anvisning til den enkelte lønmodtager på det for ham indestående beløb.

2. Forslaget synes at forudsætte samlet

udbetaling af hele feriegodtgørelsen, uanset om ferien deles.

Der synes ikke at være noget til hinder for at indrette anvisningen således, at udbetalingen også kunne deles.

Ad pkt. 6.

Den i punktet omhandlede ordning vil formentlig give anledning til adskillig tvivl i konkrete tilfælde, og den synes ikke at tage i betragtning, at 10 pct. — eller efter gældende lov 7¼ pct. — indeholder et ferietillæg.

Ad pkt. 7.

1. En ordning som omhandlet i forslaget vil næppe kunne etableres uden en betragtelig forberedelsesperiode og formentlig — selv med beslutning derom nu — næppe pr. 1. januar 1971.

2. For lærlinge tager forslaget ikke stilling til, hvorledes der skal forholdes med de eksisterende opsparingsordninger. Det synes mest hensigtsmæssigt at lade de ved en ny lovs ikrafttræden eksisterende lærlingeforhold forblive under den hidtil gældende ordning, jfr. det med arbejdsministeriets skrivelse af 15. april 1970 fulgte ændringsforslag til § 31.

Ad pkt. 8.

Forslaget om løbende beskatning i indkomståret svarer til den gældende ordning for feriemærker og feriekort m. v. Ordningen ville kunne tilrettelægges således, at beløb, der anvises fra ferielønsskatten, er netobeløb.

Det synes tvivlsomt, om det af skattetekniske grunde ville være hensigtsmæssigt at friholde feriegodtgørelse for beskatning og lade skattetrækket foretage i den i øvrigt udbetalte løn. Spørgsmålet måtte i givet fald forhandles med skattemyndighederne.

Sluttelig bemærkes, at langt de fleste af lønmodtagerne uden vanskeligheder modtager den feriegodtgørelse eller løn under ferie, som de har ret til, at tilfælde, hvor der er sket tab som følge af arbejdsgiverens betalingsstandsning, er relativt få og i øvrigt næppe — som anført i bemærkningerne til forslaget — skyldes, at der ikke er tilstrækkelig garantiordning forbundet med ferieoverenskomsterne, og at etablering af en ordning som den i forslaget omhandlede formentlig ville skyde langt over målet.